

τα τὸν φίλον Δημητριάδην, τὸν δημοκρατικόν, τὸν σχεδὸν κοινωμιστὴν, τὸν ἔτιμον δικηγόρον, τὸν διακεκριμένον δημοσιογράφον, τὸν κοκκινόμαζον, λεβέντην, ἀγαθόν, ἀνεξαρτήτων φρονημάτων καὶ ὑψηλῆς ἀντιλήψεως ὄλων τῶν πραγμάτων; Ὡ! βεβαίως ὅα μεταβῶμεν εἰς Σκίαθον νὰ ἀπολαύσωμεν ἰδίαις ὀφθαλμοῖς τὴν ξεχειλίζουσαν αὐτὴν ζωὴν λειτουργοῦσαν ὡς δημοτικὴν ἀρχόντισσαν.

— Ὁφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἰδιαίτερώς, μετὰ τῶν ἐξεληθόντων τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἀνθυπολοχαγῶν, τὸν νεαρόν Σταμάτιν Μήτσαν, ἐκ τῶν γενναιοτέρων ἐπαναστατῶν τοῦ 1878, ἀντικρύσαντά εἰκοσι θανάτους ἐν Ἀγυαῖ, ἐπὶ κεφαλῇ ἐξήκοντα παλληκαράδων, αὐτὸν νεώτερον ὄλων, πέντε μῆνας ἐπιμείναντα νὰ πολεμήσῃ, νὰ προκινδυνεύσῃ, νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ ἐνθουσιάζῃ, καὶ ἐπανελθόντα μετὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐπίσης ἐξεληθόντος εἰς τὸν ἄγωνα, τοῦ γερολύκου πάσης ἐπαναστάσεως ἀκαταβλήτου ὀπλαρχηγοῦ καὶ καπετάνου Μήτσα, καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν φίλων του, τιμωρηθέντα δὲ σύμφωνα μετὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων ἕνεκα τῆς λειποταξίας δι' ἀπορρίψεως ἐπὶ δύο ἔτη, τοῦθ' ὅπερ τοῦ ἐκόστισε τρία ἀκόμη, τῶν συμμαθητῶν του τότε ἕνεκα τῶν ἀναγκῶν τῆς πατρίδος ὑπερπηδησάντων δύο τάξεις, ἀλλ' ἀντικείμενον πάντοτε τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν συμμαθητῶν του καὶ τῶν ἀνωτέρων του ἀκόμη. Μετὰ ταῦτα τιμὰς εἰσερχόμενος ὁ νέος Μήτσας εἰς τὸ σῶμά του βεβαίως ἀνοίγει πρὸ αὐτοῦ λαμπρὸν μέλλον, παρὰ δειγμα εἰς τὴν ἀπαλωτέραν στρατιωτικὴν νεολαίαν καὶ δεῖγμα ἐκ τῆς μαχίμου νεότητος εἰς τοὺς ἀνωτέρους του.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου συγκινεῖ βαθύτατα τὴν καρδίαν μας, διότι βαθύτατα συνεκίνει ταύτην ὁ εἰς καὶ μόνος τόμος τῶν **Ποιημάτων** του, ὁσάκις ἀνοίγοντες αὐτὸν ἐφωτολογοῦμεν τῇδε κἀκεῖσε τὰς σελίδας του, ἀνθολογοῦντες ἐν νοερᾷ ἀπολαύσει τὰς μελωδικότερας τῶν στροφῶν του καὶ ἀλγοῦμεν ἤδη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ποιητοῦ οὐχὶ μόνον ὡς ἀπσπίνοντες φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ὥρας μας, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὁσάκις προσεκαλεῖτο, διέχυνε ἀρώματα ἢ ἀνθοζυμωμένη Μοῦσά του, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἀκόμη ὡς Ἑλληνας, διὰ τὴν δυσαναπλήρωτον ἀπώλειαν τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ὁ Παρνασσὸς ἡμῶν, οὐχὶ τῶν τυφλῶν καὶ ἀδεξίων ἀπομιμήσεων, τοῦ φανατισμοῦ, τοῦ λογιωτατισμοῦ, τῆς φιλαρίας, τοῦ διηνεκοῦς σπληντισμοῦ, ἀλλ' ὁ Παρνασσὸς, ὁ πλήρης ἐλληνικοῦ φρονήματος, ἐθνικῶν ἀναμνήσεων, ἀγνῆς δημώδους ἐμπνεύσεως καὶ γλώσσης, ἰδιοφυίας, χάριτος, μεγαλείου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σολωμόν, τὸν Βαλαωρίτην, τὸν Ζαλοκώσταν, τὸν Ἰούλιον Τυπάλδον, καὶ ἄλλους, ὁ Παρνασσὸς ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἀντὶ νὰ παρομοιάσωμεν μετὰ λειμῶνα, οὗτινος τὰ ἄνθη ὅσῳ νεώτερα, τόσῳ καὶ θαλλερώτερα καὶ εὐωδέστερα εἶνε, μᾶς ἐρχεται ἢ ἀλλόκοτος ὄρεξις νὰ τὸν παραβάλλομεν πρὸς οἶναποθήκην τῆς ὁποίας τὰ παλαιότερα κρασιὰ εἶνε τὰ δυνατώτερα καὶ ἀκριβώτερα.

Ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος ἀπέθανε γέρον ἐν Κερκύρᾳ ἀκριβῶς μετὰ τετραετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συστασιοδρόμου καὶ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ εἶχε σιγήσει ἡ λύρα ἐκείνου, ἐνῷ ὁ Λευκάδιος ψάλτης ἐχώρει τονίζων αὐτὴν ἐρρωμενέστερον, μόλις δὲ κατ' ἀραιότατα διαλείμματα ἀπὸ τῆς Φλωρεν-

τίας, ἐν ᾗ ἔζη ἀποκατασταθεὶς, ἤκούετο ἐνίοτε, ἀλλὰ γηραλέα καὶ ὥσει ἐξησθενημένη ἢ μολπή του, τῆς ὁποίας ὁμιμὸς ἐξαίρεσις πρόκειται, ἀν κρίνωμεν ἐκ τοῦ δημοσιευέντος ἀποσπάσματος, ἢ μεταφράσεως τῆς Ἱερουσαλήμ τοῦ Τάσσου, εἰς ὠραίους, δημοτικούς, ὁμοιοκαταλήκτους δεκαπεντασυλλάβους, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς πειράται νὰ ἀναλάβῃ πᾶσαν τῆς *Χάμκως* τοῦ τὴν δύναμιν καὶ τοῦ *Τραγουδιστῆ* τοῦ τὴν σπινθηροδόλον γοργότητα.

Κατὰ τὸ 1857, τοῦ Σολωμοῦ εὕρισκομένου περὶ τὴν δύσιν του, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐτι ἀποθάνει, δύο ποιητικαὶ συλλογαί, συγχρόνως ἐκδοθεῖσαι ἐν τῇ ἀγγλοκρατούμενῃ τότε ἑπτανήσῳ, ἐχαιρετιζόντο ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις συναδέλφων καὶ λογίων, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ κριτικῆς, τῆς ὁποίας προέτατο ὁ πολὺς ὠμαζαῖος, ἐνθουσιώδους τοῦ δημοτικοῦ ἡμῶν ἄσματος προμάχου. Ἦσαν τὰ **Μνημόσυνα** τοῦ Βαλαωρίτου, καὶ τὰ **Ποιήματα** τοῦ Τυπάλδου, στίχοι γεγραμμένοι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, Ἡπειρωτικώτεροι τοῦ Βαλαωρίτου, Ἑπτανησιακώτεροι τοῦ Τυπάλδου, τοῦ πρώτου ὑψηλότεροι, περιπαθέστεροι τοῦ δευτέρου, οἱ στίχοι τῶν Μνημοσύνων περικλείοντες ὅλην τὴν αὔραν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πίνδου, οἱ στίχοι τῶν Ποιημάτων, ἐν Ζακύνθῳ οἱ πλείστοι ἐμπνευσμένοι καὶ ἐκδεδομένοι, καὶ ὑποκρύπτοντες μετὰ τὰ ἀρώματά των ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰς γαζίκας τῆς νήσου, ἀμφοτέρω δὲ μετ' ἴσιν δόσιν φιλοπατρίας, καὶ μετὰ δύο μεγάλους καὶ φωτοδότας, ὅχι μιμητάς, ἀλλὰ διδασκάλους: τὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ τὸν Σολωμόν. Ἦσαν τότε πλουσιώτεροι αἱ ποιητικαὶ συγκομιδαί, ζωηρότερα ἢ φιλολογικὴ κίνησις: οἱ ποιηταὶ τῆς ἡμέρας ἦσαν οἱ Σοῦτσοι, ὁ Ζαλοκώστας, ὁ Ὀρφανίδης, οἱ λόγιοι τῆς ἡμέρας ἦσαν ὁ Ραγκαβῆς, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος, ὁ Ζαμπέλιος, ὁ Δραγούμης, καὶ κάτοπτρον πάσης ταύτης τῆς φιλολογικῆς ἡμῶν προκοπῆς ἡ **Πανδώρα**. Ἐν ταύτῃ ἐσπευσαν νὰ προσφωνήσωσιν, καὶ ἀναλύσωσιν ἅμα ἐμφανισθεῖσας τὰς δύο συλλογὰς, δι' ἐκτεταμένων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κρίσεων καὶ ἐντυπώσεων, καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρως, καὶ χωριστὰ ἐκάστην, ὁ Ζαλοκώστας, ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος, ὁ Βράϊλας, ὁ Γεώργιος Τυπάλδος: διακρίνεται δὲ ἐξ ὄλων ἡ βαθεῖα καὶ κριτικωτάτη μελέτη τοῦ Βράϊλα ἐπὶ τῶν Ποιημάτων τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου. Ἐκτοτε ὁ Βαλαωρίτης παρήγαγε διαδοχικῶς τὴν *Κυρὰ Φροσύνην*, τὸν *Διάκον*, τὸν *Ἀστραπόγιατρον*, ἤρουνε τὸν ὀρίζοντα τῆς Μούσης του, ἐξεδημοτικέυσεν, ὑπὲρ τὸ δέον ἐνίοτε, τὴν γλῶσσάν του, κατεστάθη ὁ ὑψηλὸς καὶ μοναρχικός Πίνδαρος τῆς μεγάλης Κλέφτικης ἐποποιίας μας, ὁ δὲ Τυπάλδος, ἀγνοοῦμεν διατί, ξενητευθεὶς μακρὰν τῶν χωμάτων τῆς πατρίδος του, παρέμεινε ὁ μεταφραστὴς τῆς *Ἐλευθερωμένης Ἱερουσαλήμ*, ὁ ποιητὴς ἀνεκδότου λυρικῆς συλλογῆς, ἀν ἀκριβῶς μᾶς ἐπληροφόρησαν ὑπὸ τὸν τίτλον *Μαρία*, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ ψάλτης τῆς **Ποιήματων**, ἅτινα καὶ μόνον ἀρκοῦσι νὰ τὸν περιβάλωσι τὴν δάφνην τοῦ ποιητοῦ, καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἀκόμη ποιητοῦ τὸ παράσημον. Μήπως, καὶ ἂν δὲν εἶχεν ἄλλα γράψῃ, ὁ Ζαλοκώστας, δὲν ἀρκεῖ ὁ Φῶτος καὶ ἡ Φρόσω, τὸ *Συναπάντημα* καὶ ὁ *Ποιητὴς* του νὰ τὸν ἀποκαλύψωσιν ὡς τὸν μελωδικώτερον καλλιτέχνην τοῦ στίχου;

Ἐν τοῖς *Ποιήμασιν* ἀπαντῶσιν ὠραῖαι πλουσιώταται ἐμπνεύσεις, ὡς ὁ θάνατος τῆς *Χάμκως*, ὁ *Τραγουδιστής*, τὸ *Πᾶσμα* τῆς *Φαντασίας*, καὶ γλυκύκατα τραγουδάκια, ὡς ἡ *Φυγὴ* καὶ τὰ *Δύο Λουλούδια*, ἀθάνατα καταστάνα εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Παραθέτομεν ἐξ αὐτῶν τὴν *Καταδίκην* τοῦ

Κλέφτη, γνωστότατον μελωδῆμα, ἔθνικώτατον τὴν ἔμπνευσιν, καὶ τὴν χοροὶν δημοτικώτατον..

Ἡ καταδίκη τοῦ κλέφτη

— Ἐχετε ῥεῖα, ψηλά βουνά καὶ κρυσταλέναις βρύσαις,
Χαράματα μὲ ταῖς ὁροσίαις, νύκτες μὲ τὸ φεγγάρι,
Καὶ σεῖς, μαύρα κλεφτοπούλα, ποῦ τὴν Τουρκιὰ ἐτρομάξατε!
Ἀρώστια δὲν μὲ πλάκωσε, καὶ πηγαίνω νὰ πεθάνω
Κι' ἂν πάρῃ βόλι τὸ κορμὶ, πάλ' ἡ ψυχὴ ἀπομένει·
Μαῦρο πουλάκι θὰ γεννῶ, μαῦρο χελιδονάκι,
Νὰ ᾠθῶ τὸ γλυκοχάραγμα, νὰ ἰδῶ ποῦ πολεμάτε·
Καὶ σὰ σκολάση ὁ πόλεμος, κ' ἔβγη τ' ἀχνὸ φεγγάρι·
Πάλι θὲ νὰ ᾠθῶ νὰ σταθῶ σ' ἓνα κυπρισάκι,
Τὰ ῥίγα τὰ Κλεφτοπούλα ποῦ ἔρω σ' τὴν γῆν νὰ κλάψω,
Μέσα σ' τῆς νύκτας τὴν ἐριμιά, σ' τὸν ὕπνῳ ποῦ κοιμῶνται,
Ν' ἀκούσουν ἢ μανάνδες τους νὰ τὰ μοιρολογήσουν.
— Γὰ ἰδὲς ἡ θύρα τοῦ Πασσᾶ, καὶ πάψε τὸ τραγοῦδι—
Ἐχετε ῥεῖα ῥεῖα ψηλά βουνά, τρεχούμενα ποτάμια·
Ἀδέλφια νὰ μὲ θάψετε σὲ μιὰ ψιλὴ ραχοῦλα,
Ν' ἀκούω τ' ἀηδονία πόρῳνται καὶ φέρουν τὸν Ἀπρίλι·
Κ' ὅταν ἀπ' τὴν Ἁγιά Σοφιά, τὸ μέγα μοναστήρι·
Ἐβγουν τὰ μοσκολίθινα μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη,
Λευκὸ πουλάκι θὰ γενῶ σ' τὴν Πόλιν νὰ πετάξω,
Καὶ σὰν παράδεισος ποὺλὶ γλυκὰ νὰ κηλαϊδίσω—
Τὸ λόγο δὲν ἀπίσωσιν κ' ἐπέσει σκοτωμένος—
Σ' τὸν τόπον ποῦ τὸν ἔθαψαν ἐβγήκε κυπαρίσσι,
Καὶ κάθε γλυκοχάραγμα μὲ τοῦ Μαγιοῦ ταῖς αὔραις
Ἔρμῳ πουλάκι κάθεται σ' τὸ ἔρμῳ κυπαρίσσι,
Κυττάζει τὴν ἀνατολὴ, κυττάζει κατὰ τὴν Πόλιν,
Καὶ λέει τραγοῦδι ὀλιβερό καὶ παραπονεμένο.

Ὁνουλουλοῦ.

ΤΑ ΕΝ ΤΩ

ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΩ

Ὅλη ἡ εἰκὼν τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης, οἷα πάντοτε ὑπῆρξε, χειροτερεύσασα μάλιστα ἐπὶ Τρικουπῇ τοῦ ἀναμορφωτοῦ, ἀντενακλάσθη ἐν τῇ εἰκοσαήμερῳ καθάρσει τῆς πρώτης καὶ δευτέρας καὶ τρίτης δόσεως τῶν ἐξ Αἰγύπτου προσφύγων. Τὸ κράτος ὅπως, εἵπομεν πολλάκις, εἶνε διηρημένον εἰς θῆσεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων δίδεται πρὸς ἀμελεῖν, μέχρις ἀποσπάσεως καὶ τοῦ μαστοῦ ἀκόμη, εἰς ἓνα φίλον ἢ μίαν ὁμάδα φίλων, ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸ κόμμα. Σκοπὸς τοῦ κράτους ἄλλους δὲν ὑπάρχει ἢ πῶς νὰ χρηματίζωνται οἱ φίλοι. Τὸ λοιμοκαθαρτήριον λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐξαιρέσιν. Ὁ κ. ὑπουργὸς δὲν ἐπρόσεξε διὰ τίνων προσώπων δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου, ἥτοι ἡ προφύλαξις τοῦ τόπου ἀπὸ τῆς χολέρας· ἀλλὰ ποῖα πρόσωπα θὰ συστήσουν οἱ φίλοι· ὁ Μουτσόπουλος θὰ ἐσύστησε τὸν Σακελλαρόπουλον, κανεὶς ἄλλος βουλευτὴς τὸν ὑγειονόμον, ὁ Βαρελίδης τὸν Χρῆστον τὸν Ἀράπη καὶ οἱ ἄλλοι τμηματάρχαι τοὺς 30 ἄλλους φύλακας, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην καὶ τριάκοντα χωροφυλάκων πρὸς ἐπιτήρησιν.

Καὶ λοιπὸν ἀκούσατε τὸν Εἰκοσιπεντάλογον, ἀρυσθέντα ἐπὶ τῇ βῆσει πληροφοριῶν ἀξιοτίμων συμπολιτῶν μας διατελεσάντων ἐν τῇ καθάρσει :

1) Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ ἀρχαὶ ἀπεδείχθησαν ἀγνοοῦσαι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς καθάρσεως. Καὶ δὴ, ὁ κ. λιμενάρχης Πειραιῶς ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους—τοῦ πλοίου—ἐφ' οὗ ὅλοι οἱ διὰ καθάρσιν προωρισμένοι καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν εἰς τὰς σκηνάς του.

2) Οἱ φύλακες οἵτινες ἔκαμον τὸν ἀχθοφόρον, φορτωθέντες τὰς ἀποσκευὰς τῶν καθαριζομένων, ἔλαβον διὰ μετὰ

κόμισιν μὴ παραταθεῖσαν πέραν τῶν 20 βημάτων δι' ἑκαστον μπαλότο **5 φράγκα.**

3) Τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τῆς καθάρσεως ὑπῆρχον λοῦστροι στίλδοντες τὰ ὑποδήματα· μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ἐγένοντο οἱ λοῦστροι **ἄφαντοι**· θὰ ἐπανῆλθον βεβαίως χρυσῇ ἢ καὶ χαλκίνῃ ἀδείᾳ τοῦ ἐπιστάτου εἰς τὰ ἰδιά των.

4) Τὸ νερὸ, ὅπερ τὰς πρώτας τέσσαρας ἡμέρας ἐδίδετο εἰς τοὺς καθαριζομένους ἦτο κατακόκκινον τὴν ὄψιν, δυσωδέστατον τὴν ὁσμὴν· ἥρκει μόνον αὐτὸ νὰ γεννηθῇ τὴν χολέραν· κατόπιν τηλεγραφημάτων τοῦ νομικοῦ συμβούλου κ. Στεφάνου, ὅστις, ὡς θὰ ἀποδειχθῇ κατωτέρω, ἀνεφάνη ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῶν καθαριζομένων, τοῖς ἐδόθη νερὸ ὀλιγωτέρας μὲν κοκκινάδας, ὀλιγωτέρας δυσωδίας, ἀλλὰ πάντοτε κόκκινον καὶ πάντοτε δυσωδές.

5) Ὁ προμηθευτὴς—ἡ ἀσυνειδησία του εἰς τὸν κύβον—τὸ κρέας ἐδίδε χωρὶς ζύγισμα ἓνα κομμάτι δι' ἑπτὰ φρ. θὰ τὸ πάρῃς γιὰ δύο ὀκτάδες, ἃς φαίνεται πῶς εἶνε μιά, νὰ μὴ σοῦ παρ' ὁ διάβολος τὸν πατέρα. Καὶ γιὰ τὸ χατηρί σου καὶ αὐτὸ· εἰδεμὴ ἐγὼ δὲν πουλῶ κρέας. Μιὰ ντομάτα 30 λεπτά φθάνει.

6) Ὁ υἱὸς τοῦ ἐπιστάτου ἤρχετο τακτικώτατα, ἡσπάζετο τὸν πατέρα του καὶ ἔπειτα ἀνεχώρει.

7) Ὁ ἱατρὸς Ζωῖόπουλος ἔστελλε τὸν ὑπρέτην του ἐλεύθερον εἰς τὸ χωρίον Ἀρπελάκι διὰ νὰ τοῦ προμηθεύῃ παστρικά ψούζια. Ἦτοι ἡ ξηρὰ ἐλευθεροκοινώνει μετὰ τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου, χάρις εἰς τὸν ἱατρὸν.

8) Οἱ φύλακες διηροῦντο εἰς τρεῖς τάξεις : εἰς προωρισμένους διὰ τὸν Μεδρσεῖ, εἰς λωποδύτας δι' ἐξορίαν καὶ εἰς ἀντικείμενα τοῦ φρενοκομείου Δαφνιοῦ. Ὁ καλλίτερος ἦτο ὁ Χρῆστος ὁ Ἀράπης. Οἱ πλεῖστοι ἔπιναν χασίς καὶ ἐχαρτοπαίκτου. Ὁ ἐνωμοτάρχης μὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν χωροφύλακας κατεγίνοντο διαρκῶς νὰ τοὺς δέρνουν καὶ νὰ τοὺς θέτουν ὑπὸ κράτησιν.

9) Οἱ φύλακες ἦσαν δεκατέσσαρες· εἰς δὲ τὴν πληρωμὴν ἐγένοντο ἀμέσως εἰκοσιεννέα.

10) Ὁ ἀρχίατρος διενήργησε νεκροψίαν ἐντὸς τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου καὶ μετὰ ἐν τέταρτον ἐχειρήτησε φιλομμειδέστατα καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Πειραιεὺς καὶ Ἀθηναῖοι ἐλευθεροκοινῶνουν μετὰ τοῦ λοιμοκαθαρητηρίου διὰ τοῦ ἀρχιάτρου κ. Σούτσου.

11) Ὁ ὑγειονόμος ἤρχετο καθ' ἐκάστην εἰς συγχρωτισμὸν μετὰ τῶν καθαριζομένων ἐν τοῖς δωματίοις τοῦ ἐπιστάτου καὶ καθ' ἐκάστην ἀνεχώρει εἰς τὸν Πειραιᾶ του.

Καὶ ἐν ἀνέκδοτον :

Μίαν ἡμέραν εἶχε νὰ νὰ λάβῃ χρήματα ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην· καὶ τὰ ἔλαβε.

— Κύριε ὑγεινόμε, θὰ τὰ βάλετε τὰ χρήματα 'ς τὴν τσέπη σας ; τοῦ λέγει εἰς καθαριζόμενος.

— Δὲν πειράζει. Λίγν' ξεῖδι νὰ τὰ πλύνω, ἀπῆντησε ταραχθεὶς ὁ ὑγεινόμενος.

12) Κατὰ τὸν νόμον ἕκαστος τῶν καθαριζομένων πληροῖνε δικαιώματα 12 δραχμῶν. Ὑγεινόμενοι καὶ ἐπιστάται ἐζητοῦν εἰκοσιπέντε δραχμῶν. Καὶ θὰ τὰς ἐλάβανον παρ' ὅλων, ἐὰν μὴ παρενέβαινε πάλιν ὁ κ. Στεφάνου. Τὰς ἔλαβον ὅμως παρὰ τῶν περισσοτέρων. Κατόπιν δὲ τῶν διαμαρτυριῶν τοῦ κ. Στεφάνου, ἐξέδιδε ἀποδείξεις ὧν ἡ μίξα ὄψις ἐπίσημος ἐδείκνυε τὴν εἰσπραξίν των 12 δρ. ἢ ἄλλη—ἢ ὅπισθεν—ἡμιεπίσημος, ἐσημείωνε μὲ μουντζούρες ἀνυπόγραφοι : *Διὰ νερό, κ.τ.λ.* 12 δρ. Καὶ ἦσαν οἱ δρώντες ὅτι αἱ